

VV Apollo viert het 50 jarig bestaan, kijk deze Apolloean!

Volleybal Vereniging Apollo viert dit jaar het gouden jubileum. Zonder onze trouwe leden was dit nooit gelukt. We hopen nog vele jaren door te gaan met volleyballen in Alphen, natuurlijk met onze huidige en nieuwe leden. Het jubileumjaar willen we niet ongemerkt voorbij laten gaan. Om onze leden de aandacht te geven die zij verdienen, zetten we ze met een kort interview in de spotlight. Dit keer is de beurt aan Els Pijnenburg.

Naam: Els Pijnenburg- de Boer

Lid van Apollo sinds: 1979

Team: Damesrecreanten woensdag

1. Vertel, wie ben jij?

“Wie ben je” is de vraag, nou hier dan wat persoonlijke informatie.

Mijn ouders noemde mij Elsje toen ik in september 1953 in het Ginneken in Breda werd geboren. Daar ging ik naar school en op de MULO ben ik begonnen met volleyballen. Na mijn studie aan de analistenschool ging ik werken in het Elisabeth ziekenhuis in Tilburg, waar ik Sjaak leerde kennen en in 1978 zijn we getrouwd. Vanaf die datum heb ik mijn stad Breda omgeruild voor mijn dorpje Alphen.

We kregen drie zoons, Niels, Jesse en Rens, waarvan de laatste twee gingen volleyen en ook trainer zijn geweest bij Apollo. Niels koos voor badminton. Toen ik in 1982 moeder werd stopte ik met werken en werd ik 17 jaar ‘manager van een gezin’, parttime werken was toen nog niet ingeburgerd. Toen iedereen op eigen benen stond en zijn weg had gevonden ben ik in 1998 weer in mijn oude vak beland op hetzelfde lab, iets wat ik tot op de dag van vandaag nog steeds met hart en ziel doe. Naast volleybal, speel ik klarinet bij de harmonie, ben ik graag creatief bezig en geniet ik volop van en met mijn drie kleinkinderen.

2. Hoe ben je destijds bij Apollo terecht gekomen?

Via Annemie van Zon die ik in Alphen leerde kennen hoorde ik dat er een volleybalclub in Alphen was. Een keer meegegaan en altijd gebleven.

3. Wat betekent Apollo voor jou?

Voor mij is Apollo een sportieve uitlaatklep, waaraan ik al veel plezier heb beleefd. Competitie, recreatief en vooral het opstarten van een jeugdafdeling na vele jaren zijn allemaal facetten waarvan ik geniet en heb genoten.

De vele jeugdkampen die we met een vast ploegje organiseerden waren jaarlijkse hoogtepunten.

4. Heb je misschien een Apollo anekdote die je met ons wil delen?

“de Apollo anekdote”, daar moest ik wel even over denken. Maar om deze kan ik nog steeds hartelijk lachen.

Het was in de periode dat ik in Apollo 2 competitie speelde. Er was een baby geboren bij één van onze spelverdeelsters. Wij zouden op kraambezoek gaan met een aantal en Marian van Gorp zou rijden. Het koppel had aangegeven dat we net na de avondvoeding moesten komen zodat we dan de tijd hadden om de baby te bewonderen. Wij op pad richting Reeshof, een wijk in aanbouw en een echte bouwput. Het was vroeg donker en hondenweer en al snel waren we de weg kwijt en reden door allerlei slecht verlichte straten waar we in ieder geval niet moesten zijn. Aangebeld bij mensen of die soms het adres wisten met als antwoord; ‘geen idee we zijn in deze wijk al blij dat we ’s avonds ons eigen huis weer kunnen vinden’. Steeds lacheriger en wanhopiger zijn we na veel zoekwerk toch veel en veel te laat op het betreffende adres aangekomen. Het koppel was niet echt geamuseerd door onze late aankomst en we werden niet echt gastvrij meer ontvangen. De baby hebben we niet mogen zien, want die sliep al en na een amper glaasje fris hebben we onze biezen maar weer gepakt.

De kersverse vader bood uiteindelijk wel aan om even voorop te rijden om ons uit de doolhof Reeshof te loodsen. Hij wou ons wel kwijt. Aanbod aangenomen, dus hij in de auto voorop, Marian met ons erachteraan. Aangekomen bij de laatste rotonde richting Bredaseweg gaf hij bij wijze van hint richting aan naar rechts. Maar nu kwam duveltje Marian uit het doosje..... ze bleef pal achter hem rijden en negeerde zijn knipperlicht aanwijzing. Ik denk dat we de rotonde wel zes keer zijn rondgereden voor hij op zijn rem ging staan en in de druipende regen boos naar ons toe kwam om duidelijk te maken dat we hier rechtsaf moesten. Met een onnozel gezicht zei Marian nog 'ik vroeg me al af waarom je de hele tijd rond bleef rijden, ik snapte er al niks van, in ieder geval bedankt'. Hij kon doorweekt weer naar huis en wij hebben tot Alphen in een deuk gelegen om deze terechte wraakactie op een waardeloze kraamvisite.

5. Wat waardeer je het meest aan jullie team?

Dat we er samen iets van maken, veel lachen en elkaar waarderen en steunen.

6. Wat wil je mensen vertellen die misschien wel lid willen worden van Apollo?

Volleybal is niet makkelijk, maar als je eenmaal de techniek beheerst is het een toffe teamsport die je op allerlei niveaus kunt spelen en lang vol kunt houden.

